

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/50/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820010101
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5820010101.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Kuráka a sudcov JUDr. Moniky Liptákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na neverejnom zasadnutí konanom 19. októbra 2021 prejednal odvolania podané obžalovaným X. W., nar. XX.X.XXXX, a splnomocnencom poškodeného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/25/2020 z 2. februára 2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/25/2020 z 2. februára 2021.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/25/2020 z 2. februára 2021 bol obžalovaný X. W. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na ust. § 138 písm. h) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 29.6.2019 v čase okolo 03.50 hodine, v úseku s najvyššou povolenou rýchlosťou 50 km/hod., viedol, rýchlosťou minimálne 74 km/hod., osobné motorové vozidlo značky VOLVO evidenčné číslo NO 646 CL po ceste číslo II/520 v obci Oravská Lesná, a to smerom na obec Zákamenné, okres Námestovo, pričom keď sa s vozidlom nachádzal v rovnom úseku cesty, pri rodinnom dome číslo XX, v dôsledku neprimeranej rýchlosti ním vedeného vozidla, narazil do chodca Q. I., narodený X.X.XXXX, ktorý, po vystúpení z vozidla taxislužby, prechádzal cez cestu, v dôsledku čoho poškodený Q. I., narodený X.X.XXXX utrpel otras mozgu, špirálovitú zlomeninu tela holennej kosti vpravo bez posunu kostných úlomkov, zlomeninu horného ramienka lonovej kosti vľavo s minimálnym posunom, pomliaždenie a odreninu kože na čele, pomliaždenie a krvný výron temennej oblasti hlavy vpravo, tržnú ranu na čele, tržnú ranu uzdičky hornej pery úst, odreninu kože ľavej strany strednej časti brucha, odreninu kože driekovej oblasti, odreninu kože v oblasti základných kĺbov III.-IV. prsta ľavej ruky, odreninu kože ľavého kolena a stehna, podvrtnutie a pomliaždenie pravého kolena s čiastočným roztrhnutím vonkajšieho bočného väzbu a podvrtnutie pravého členkového kĺbu s dobou liečenia a práceneschopnosti minimálne do 30.11.2019, čím porušil ustanovenia § 3 odsek 1, 2 písmeno a), § 4 odsek 1 písmeno c), e) a § 16 odsek 1, 4 zákona číslo 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v platnom znení.

Za to mu súd podľa § 157 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j), l) Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu na 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Zároveň mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného Q. I., nar. X.X.XXXX v J., trvale bytom G., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol napadnutý odvolaním obžalovaného, ako aj odvolaním splnomocnenca poškodeného. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 2.2.2021, v spojení s jej opravou, vyplynulo, že obžalovaný a prokurátor sa nevyjadrili k právu podať odvolanie proti vyhlásenému rozsudku a splnomocnenec poškodeného si ponechal lehotu na podanie opravného prostriedku.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal obžalovaný odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu z 26.2.2021 (na č.l. 337-340 súdneho spisu) do výroku o vine, ako aj výroku o treste, ktoré doplnil podaním z 10.5.2021 (na č.l. 354-356). Z jeho obsahu vyplýva, že predmetný rozsudok považuje za nespravodlivý, nezákonný, v rozpore so základnými zásadami trestného práva. Súd uložil obžalovanému predmetný trest bez toho, aby posúdil spoluvinu poškodeného, pričom aj prokurátor na hlavnom pojednávaní uviedol, že ani voči miernejšiemu trestu nebude mať námietky, keďže obžalovaný prejavil ochotu uzavrieť dohodu o vine a treste. K spáchaniu skutku (v otázke svojej spoluviny) sa priznal, svoje konanie oľutoval, trestný čin oznámil, napomáhal pri jeho objasňovaní a pričínil sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu oznámením poisťnej udalosti poisťovni. Uložený trest považuje za neprimeraný, prísny a nespravodlivý. V trestnej veci prevažuje počet poľahčujúcich okolností, za ktoré je potrebné považovať aj okolnosti uvedené v ust. § 36 písm. j), k), l), m), n) Tr. zák.

Zdôraznil, že práve poškodený vystúpil z taxíka do stredu vozovky a vkročil do nej bez toho, aby sa presvedčil o možnosti prechodu cez vozovku. Spoluvina poškodeného vychádza zo znaleckého dokazovania a je uvádzaná znalcom ako súčinnosť poškodeného pri vzniku dopravnej nehody za súčasného prekročenia rýchlosti. Poškodený mal v čase dopravnej nehody 15 rokov, čiže bol maloletý, bez dohľadu rodiča, o štvrtej ráno s približne 1 promile v dychu. Poukázal, že z výpovedí svedkov z taxíka vyplynulo, že namiesto toho, aby sa poškodený presvedčil, či môže prejsť cez vozovku, si pripaľuje cigaretu, zabuchne dvere a vkročí do vozovky. Miesto zrážky vozidla s chodcom znalec zadokumentoval cca 5 m od pravého okraja vozovky, čiže je jednoznačne preukázané, že chodec sa nachádzal už v ľavom jazdnom pruhu, v ktorom vodič vozidla už nedokázal zabrániť zrážke. Záverom znalca je teda súčinnosť poškodeného, ktorý vytvoril kolíziu situáciu aj v najvyššej povolenej rýchlosti, t.j. 50 km/hod. Keby poškodený venoval, resp. bol schopný venovať cestnej premávke náležitú pozornosť, prichádzajúce auto musel zbadáť. Následne poukázal na plnú odpoveď znalca na otázku č. 3 v doplnení č. 1 odborného vyjadrenia č. 10/2020 z 10.2.2020. Obhajoba je toho názoru, že nemožno bez výsluchu znalca jasným spôsobom určiť pomer viny obžalovaného k pomeru viny poškodeného. Naopak, prokurátor v záverečnej reči „bagatelizuje“ zavinenie poškodeného ako zanedbateľné, s čím nemožno súhlasiť. Ani prokurátor, ani splnomocnenec poškodeného, či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní, nežiadali doplniť znalecké dokazovanie ani výsluch znalca. Ako obžalovaný v tomto konaní nikdy nepoprel svoju vinu na dopravnej nehode. V súdnej praxi sa aplikovalo posudzovanie spoluviny pri otázke ukladania trestu tak, aby obžalovaný nebol potrestaný aj za vinu poškodeného. Obžalovaný je mladý živnostník, má mladú rodinu a zárobkové možnosti mu dovoľujú, aby mu súd uložil aj alternatívny trest, napr. peňažný trest, ktorý je ochotný uhradiť. Čo sa týka zákazu činnosti, ktorý mu bol uložený vo výmere 3 roky, tento považuje za neprimeraný a poškodzujúci nielen jeho samotného, ale najmä jeho rodinu. Vzhľadom na chybu v skutkovej vete obžaloby nemohol podať ani vyhlásenie o vine, pretože v tom prípade by sa dokazovanie nevykonalo a nemal by možnosť poukázať na spoluvinu poškodeného pri dopravnej nehode. Táto súčinnosť jednoznačne chýba v skutkovej vete obžaloby a súd by mal vo výroku rozsudku túto vetu náležite modifikovať. S poukazom na rozhodovaciu prax súdov i povinnosti chodca ako účastníka cestnej premávky, stanovené zákonom, uviedol, že skutkové okolnosti tohto prípadu potvrdzujú, že ku kolízii medzi chodcom a motorovým vozidlom došlo potom ako sa chodec po vstúpení do vozovky vrátil do auta zapáliť si cigaretu a potom znovu vošiel do vozovky, teda chodec sa na vozovke už nachádzal a bezdôvodne na nej zotrval, ktorej skutočnosti súd doposiaľ ani nevenoval náležitú pozornosť, čo môže mať za následok predčasné, a teda nesprávne vyhodnotenie zavinenia. Je zrejmé, že súd na str. 8. rozsudku konštatuje u vodiča porušenie dôležitej povinnosti, čo aj konkrétne uvádza, zatiaľ čo na strane poškodeného napriek existencii porušenia viacerých jemu zákonom č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke uložených povinností takéto konštatovanie absentuje, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia v otázke spoluviny. S odvolaním sa na princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia nie je najmenší dôvod neaplikovať závery právnej praxe z obdobných rozhodnutí, na ktoré v odvolaní poukázal aj na daný prípad. Na tomto základe navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť vo výroku o vine a treste a vec mu vrátiť na nové rozhodnutie.

Dňa 11.2.2021 poškodený prostredníctvom svojho splnomocnenca doručil okresnému súdu odvolanie (podané na pošte dňa 10.2.2021) do výroku o náhrade škody s písomným odôvodnením (na č.l. 333-335 súdneho spisu), ktoré doplnil podaním doručeným súdu 8.6.2021 (na č.l. 360-366 súdneho spisu). V úvode odvolania poukázal na spôsob rozhodnutia súdu v predmetnej trestnej veci, rozsah vykonaného dokazovania súdom ohľadom riadne a včas poškodeným uplatneného nároku na náhradu škody - bolestného, ktorého výška bola určená znaleckým posudkom na sumu 7 699,- eur. Vzhľadom na to, že počas trestného konania poisťovňa (Koopratíva poisťovňa, a.s.) poskytla poškodenému čiastkové preddavkové plnenie náhrady škody z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti škodcu v sume 4 000,- eur, uplatňoval si náhradu vo výške 3 699,- eur. Nestotožnil sa však so spôsobom rozhodnutia súdu, ktorý ho s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Podľa poškodeného súd mal objektívny zákonný podklad pre uloženie povinnosti obžalovanému nahradiť škodu poškodenému. Poškodený v trestnom konaní preukázal naplnenie všetkých predpokladov na náhradu škody - existenciu protiprávneho konania na strane obžalovaného, spôsobenie následku v podobe škody na zdraví titulom bolestného a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a utrpenou škodou. Poukázal na dopravnú nehodu a podstatu protiprávneho konania obžalovaného, zameral sa na jednotlivé výpovede obžalovaného a zhrnul, že z časových, priestorových a iných súvislostí je evidentné, že skutkové tvrdenia obžalovaného sú nielen z technického, ale aj logického hľadiska neprijateľné, pretože pri ustálenej minimálnej rýchlosti vozidla obvineného na 74 km/hod. museli byť vzájomná poloha a pohyb účastníkov dopravnej nehody zásadne odlišné. Maloletý poškodený ako chodec nebol povinný a ani nemal možnosť predvídať, či disponovať informáciou o hrubom porušení dopravných predpisov zo strany obžalovaného ako účastníka dopravnej premávky. Jednotlivé fakty vo svojom súhrne vyvracajú úvahy o existencii spoluzavinenia maloletého na vzniku škody, nakoľko absentuje príčinná súvislosť medzi poškodením zdravia maloletého a prípadným nesprávnym správaním chodca. Poškodený ako maloletá osoba utrpel pri zrážke s vozidlom vážne rozsiahle a devastačné poškodenie zdravia, ktoré si vyžiadali dlhodobú a náročnú liečbu. Aj po skončení vyšetrovania sa poškodený musel podrobiť operačnému zákroku v oblasti pravého kolena. Zranenia zanechali u poškodeného aj doživotné trvalé následky najmä v oblasti dolných končatín. Skutková veta obžaloby ani odsudzujúceho rozsudku nezahŕňa a neobsahuje žiadne skutkové tvrdenie či zistenie vo vzťahu k takému správaniu poškodeného chodca, ktoré by opodstatňovalo tvrdenie o spoluzavinení zo strany poškodeného, existenciu príčinnej súvislosti medzi spoluzavinením a následkom a odkázanie poškodeného s nárokom na civilný proces. V danom prípade možno konštatovať aj nesúlad medzi výrokovou časťou a odôvodnením napadnutého rozsudku. Písomné zdôvodnenie rozsudku je v rozpore aj s ústnym odôvodnením rozhodnutia, v rámci ktorého súd vyslovil záver o minimálnej spoluvine maloletého poškodeného.

V ďalšej časti poškodený poukázal na vymedzenie pojmu ujma na zdraví pre účely trestného konania podľa § 123 ods. 1 Tr. zák., ako aj v ďalších príslušných právnych predpisov - Občianskeho zákonníka a zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj na úpravu adhézneho konania v rámci trestného konania - § 46 ods. 3 Tr. por. a § 287 ods. 1, ods. 2, § 288 ods. 1 Tr. por. Jeho argumentácia sa zamerala aj na ochranu obetí trestných činov, keďže maloletých poškodených možno zaradiť do kategórie zraniteľných obetí trestných činov.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd žiadnym preskúmateľným spôsobom nezrejmal a nekonkretizoval rozsah a druh úkonov potrebných na doplnenie dokazovania v otázke stanovenia výšky náhrady škody poškodenému, ktoré by neúmerne presiahli potreby trestného stíhania a pre ktoré bolo nutné odkázať maloletého poškodeného so zvyškom nároku na civilný proces. Podľa poškodeného takýto stav vo veci nenastal. Vo veci bolo vykonané len jedno hlavné pojednávanie, bez účasti znalcov, pričom pre rozhodnutie o nároku na náhradu škody boli k dispozícii všetky relevantné dôkazy a dôkazné prostriedky, a to buď priamo na už vykonávanom hlavnom pojednávaní, alebo za týmto účelom mohol odročiť hlavné pojednávanie. Aj vzhľadom na postavenie maloletého poškodeného ako obeť nedbanlivostného trestného činu by súd konajúci v trestnej veci mal rozhodnúť o všetkých podstatných aspektoch skutku, ktorý je predmetom trestného konania, vrátane náhrady škody. Takýto princíp sa javí ako správny nielen z hľadiska spravodlivosti, včasnosti poskytnutia ochrany poškodenému, ale i z hľadiska hospodárnosti trestného konania. Odhliadnuc od odvolacej argumentácie, dodal, že v rámci rozhodovania o náhrade škody v trestnom konaní sa uplatňujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a prvostupňovému súdu nebránila žiadna relevantná okolnosť tieto v adhéznom konaní aplikovať. Ak súd v rámci ústneho zdôvodnenia formuloval záver o minimálnom spoluzavinení poškodeného, potom mal podľa poškodeného pristúpiť k stanoveniu tohto podielu, napr. vo výške 5 % a mohol previesť matematický odpočet od tohto podielu na náhradu škody.

Vzhľadom na uvedené poškodený navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok vo výroku o nároku na náhradu škody zrušiť a vo veci rozhodnúť tak, že poškodenému prizná náhradu škody vo výške 3 699,- eur.

Prokurátor nevyužil právo vyjadriť sa k podaným odvolaniam.

Splnomocnenec poškodeného vo vyjadrení k odvolaniu obžalovaného (na č.l. 372-375) v podstate poukázal na jeho nedôvodnosť. Uviedol, že k otázke druhu a výmery trestu bol poškodený počas celého konania zdržanlivý a rešpektoval právomoc súdu o tejto otázke rozhodovať autonómne a navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste vyhodnotiť ako správny a zákonný a odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Podľa § 326 ods. 1 Tr. por. o odvolaní rozhoduje odvolací súd na verejnom zasadnutí. Aj na neverejnom zasadnutí môže urobiť rozhodnutie

a) podľa § 316 ods. 1 alebo 3,

b) podľa § 318, § 320 ods. 1, § 321 ods. 1 alebo 2, ak je zrejmé, že chybu nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolania boli podané oprávnenou osobou, včas, v lehote stanovenej v § 309 Tr. por. a ich obsah bol v súlade s ust. § 311 ods. 1 Tr. por. V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok vo výroku o vine, treste, ako aj vo výroku o náhrade škody a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je plne dôvodné. Krajský súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu na podklade odvolania obžalovaného pre rozpor medzi skutkovou časťou výroku rozsudku a jeho odôvodnením. Uvedený zásadný nedostatok skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku mal dopad aj na rozhodnutie o povinnosti obžalovaného na náhradu škody. Procesný postup odvolacieho súdu podľa § 321 ods. 2, druhá veta Tr. por. mal za následok zrušenie všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia majúceho svoj podklad vo výroku o vine.

Skutok zahrnutý v tzv. skutkovej vete musí vyjadrovať všetky skutkové okolnosti významné z hľadiska použitej právnej kvalifikácie. Na strane druhej je neprípustné formulovať skutkovú vetu spôsobom, že táto síce vo výsledku obsahuje všetky zákonné znaky danej skutkovej podstaty, ale je nepreskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých konkrétnych okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu.

Zo skutočností, že súd môže rozhodnúť len o skutku uvedenom v obžalobnom návrhu, nemožno vyvodiť záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, významné z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti páchatel'a, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Pritom však ani konanie obžalovaného, ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v rozhodnutí súdu v porovnaní s obžalobou.

Okresný súd zhodnotením vykonaného dokazovania konštatoval, že mal za bezpečne a jednoznačne preukázané, že obžalovaný viedol vozidlo v obci, kde je najvyššia povolená rýchlosť 50 km/hod., rýchlosťou minimálne 74 km/hod. a v rovnom úseku cesty, kde boli dobré výhľadové podmienky, pri obíhaní stojaceho vozidla taxislužby, v jeho smere jazdy, narazil do poškodeného, ktorý zo stojaceho vozidla taxislužby, z miesta za vodičom vystúpil do vozovky a chcel prejsť cez vozovku na druhú stranu. Zároveň konštatoval, že mal z výpovedí svedkov X. X. (vodiča taxíka, svedka bez pomeru k obžalovanému a poškodenému) a svedkov Q. F. a X. X. (priateľov poškodeného) preukázané, že poškodený po vystúpení z taxíka si ešte pripaľoval cigaretu, zatvoril dvere, vykročil a vtedy došlo k

nárazu. Poškodený tak mal možnosť sa presvedčiť, či k nemu neprichádza iné vozidlo, keďže aj podľa vyjadrenia znalca z odboru zdravotníctvo, v čase nárazu na základe lokalizácie poranení poškodeného a poškodených častí vozidla, pri kolízii bolo obrysové prekrytie úplné, telo chodca a pravá predná časť vozidla sa v čase nárazu vzájomne prekrývali v celom rozsahu. Vykonané dokazovanie tak nepotvrdilo tvrdenie poškodeného, že po vystúpení z taxíka sa nestihol presvedčiť, či môže prejsť cez vozovku, čo naznačil aj okresný súd.

Okresný súd síce v odôvodnení svojho rozhodnutia správne poukázal aj na správanie chodca ako účastníka cestnej premávky, jeho správanie - vystúpil zo stojaceho vozidla do vozovky, nepresvedčil sa, či môže vstúpiť do vozovky, prichádzajúce vozidlo bolo dobre osvetlené, tieto však nepretavil do skutkovej vety napadnutého rozsudku. Zo skutkovej vety vyplýva, len to, že „...v dôsledku neprimeranej rýchlosti ním vedeného vozidla narazil do chodca Q. I. ..., ktorý po vystúpení z vozidla taxislužby, prechádzal cez cestu...“. Podľa názoru súdu sa tak do skutkovej vety napadnutého rozsudku opisným spôsobom v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania nepretavilo správanie chodca - poškodeného signalizujúce porušenie povinností, ktoré mu ako účastníkovi cestnej premávky vyplývajú zo zákona. Pritom nie je žiaduce, aby súd v skutkovej vete konkrétne paragrafovým znením uvádzal porušenie povinností chodca, bližšie by sa tým mal zaoberať v odôvodnení rozhodnutia. Pritom porušenie dôležitých povinností druhým účastníkom cestnej premávky môže mať rozhodujúci vplyv na druh a výšku ukladaného trestu a v konečnom dôsledku na rozhodnutie o náhrade škody.

Aj chodec je účastníkom cestnej premávky a rovnako ako vodič má zákonom stanovené práva a povinnosti.

Podľa § 53 ods. 1, prvá veta zákona č. 8/2009 Z.z. pri prechádzaní cez cestu je chodec povinný prednostne použiť priechod pre chodcov, miesto na prechádzanie, nadchod alebo podchod; ods. 2, tretia veta - chodec nesmie vstupovať na vozovku, a to ani pri použití priechodu pre chodcov, ak vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúcich vozidiel nemôže cez vozovku bezpečne prejsť; ods. 4 - pred vstupom na vozovku sa chodec musí presvedčiť, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, a len čo vstúpi na vozovku, nesmie sa tam bezdôvodne zdržovať ani zastavovať. To platí na priechode pre chodcov i mimo neho.

O to viac mal poškodený dbať na povinnosti chodca, za predpokladu, že vystupoval z vozidla smerom do vozovky, kde sa zdržal - pripaľovaním cigarety, a teda mohol predvídať, že v čase vstupu do vozovky sa mohla zmeniť dopravná situácia v smere jazdy stojaceho vozidla, oproti stavu, keď taxík zastavil. Z výpovede vodiča taxíka - svedka X. X. vyplynulo, že v čase zastavenia vozidla pri pravej krajnici, v rovnom úseku cesty, za ním nešlo žiadne vozidlo.

Odvolací súd poukázal len z jeho pohľadu na zásadnú povinnosť chodca, z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, ako je uvedené, ďalej vyplýva aj porušenie ďalších povinností.

Porušenie povinností druhým účastníkom cestnej premávky - chodcom však nemá automaticky vplyv na zánik trestnej zodpovednosti vodiča. Krajský súd nespochybňuje záver okresného súdu, že obžalovaný zapríčinil dopravnú nehodu porušením dôležitej povinnosti § 4 ods. 1 písm. c), e) a § 16 ods. 1, 4 zákona č. 8/2009 zákona o cestnej premávke, t.j. primárne porušil povinnosť vodiča tým, že v obci jazdil nedovolenou rýchlosťou (vyššou ako 50 km/hod.) a neprispôbil rýchlosť jazdy iným okolnostiam, ktoré mohol predvídať. Znalec vyhodnotil z technického hľadiska reakciu vodiča na pohyb chodca ako včasnú, kolízii s chodcom by však dokázal zabrániť, ak by pri takejto reakcii išiel rýchlosťou do 56 km/hod. Zároveň však konštatoval, že chodec prechádzaním cez vozovku vytvoril kolíznu situáciu nielen k skutočnej rýchlosti vozidla obžalovaného (najmenej 74 km/hod.), ale aj k najvyššej dovolenej rýchlosti (50 km/hod.). Rozhľadové pomery boli v mieste dopravnej nehody dobré. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia by malo vyplývať aj porovnanie vzájomnej závažnosti porušenej povinnosti účastníkom cestnej premávky vo vzťahu k vzniknutému následku - dopravnej nehode.

Odvolací súd uzatvára, že opis skutku neobsahoval rozhodné skutočnosti, za ktorých došlo k dopravnej nehode, a tieto boli dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku, pretože tieto sa javia ako významné z hľadiska určenia miery zavinenia účastníkov dopravnej nehody a tieto by mohli mať vplyv na uloženie trestu, ako aj uloženie povinnosti obžalovaného na náhradu škody.

V skutočnosti okresný súd práve pri zdôvodnení uplatneného nároku na náhradu škody zvažoval určitý podiel zavinenia poškodeného na vzniku kolíznej situácie (dopravnej nehody) - bez toho, aby sa presvedčil, či z vozidla môže bezpečne vystúpiť, z vozidla vystúpil, pri otvorených dverách si pripaľoval cigaretu a začal cez vozovku prechádzať, pričom po vozovke sa na priamom úseku cesty, za tmy k nemu približovalo iné osvetlené vozidlo. Okrem toho tiež z dokazovania vyplynulo, že chodec bol oblečený v tmavom oblečení a mal požitý alkohol. Ide teda o okolnosti konkrétneho prípadu, ktoré by sa mali v skutku premietnuť a dať komplexný obraz o vzájomnom vzťahu medzi konaním obžalovaného a poškodeného, ktorý sa odrazí nielen vo vyvedení trestnoprávnej zodpovednosti, ale v konečnom dôsledku aj v rozhodnutí o povinnosti obžalovaného nahradiť škodu. Precízne uvedenie skutkového deja, ako výsledok vykonaného dokazovania v trestnom konaní je dobrým vstupom pre takéto rozhodnutie. V prípade vedeného civilného konania šetrí dokazovanie, ktoré sa môže obmedziť len na spornosť týkajúcu sa určenia miery spoluzavinenia poškodeného.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu upraviť skutkovú vetu napadnutého rozsudku v zmysle vyššie uvedených úvah odvolacieho súdu tak, aby priebeh skutkového deja odrážal výsledky vykonaného dokazovania. Preskúmateľným spôsobom vyhodnotí dopad doplnených častí skutkového deja (v podobe porušenia povinnosti poškodeného) na vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného a v tejto súvislosti sa oboznámi s odvolacou argumentáciou obžalovaného a poškodeného. Ak v prípade stanovenia miery spoluzavinenia poškodeného pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu škody dospeje prvostupňový súd, že je potrebné hlbšie skúmať porušenie niektorej povinnosti poškodeným a v tomto smere vykonať dokazovanie presahujúce potreby trestného konania (napr. vplyvu požitého alkoholu na správanie chodca), nie je vylúčené, aby súd poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Takéto rozhodnutie by malo obsahovať tiež primerané odôvodnenie.

Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.